

ning til følgende Bemærkninger. Jeg tror, at Ministerens Forventning om en almindelig Stigning er rigtig; Ejendomspriserne ere jo stegne paa Grund af de gunstige Konjunkturer, og desuden oprettes der ogsaa hvert Aar en Mængde ny Ejendomme. De vurderes ganske vist ved de halvårlige Omvurderinger, men saadanne ny Ejendomme repræsentere ikke, hvad enten det er Landejendomme, der ere opførte paa Grund af Udstykning, eller det er Haandværkerejendomme, paa langt nær den Værdi, de senere faa. Særlig gælder dette Landejendommene, saa længe Jorden ikke er bragt i tilstrækkelig Kultur. Ved denne Omvurdering vil Statens Indtægt vokse, men desto mere nødvendigt er det, at Vurderingen foretages efter almindelige og ensartede Regler hele Landet over, saa at der fremkommer en retfærdig og ensartet Beskatning. Jeg har hidtil betragtet det som en Selvfølge, at man let kunde faa den fornødne Ensartethed indenfor den enkelte Kommune, hvor det var de samme Mænd, der foretog Ansættelsen, og jeg havde ogsaa tænkt mig, at man kunde være ret betrygget overfor Ensartetheden indenfor den samme Skyldkreds, idet Vurderingsformanden jo i Fællesskab med Kommunernes Vurderingsmænd fastsætte den endelige Sum. Men jeg skal ikke nægte, at med Hensyn til dette sidste er min Tro bleven stærkt rokket, efter at en hel Del Skatteydere ved et Møde sidste Sommer bestemt have hævdet, at jeg maatte byde om hvilken som helst Gaardmand i en bestemt Kommune, hvis Navn jeg ikke skal nævne, 10,000 Kr. for den nøgne Ejendom udover det, den er vurderet til til Ejendomsskyld. Det drejede sig om Gaarde af Middelstørrelse, svarende til en almindelig Bondegaard. Hvis det er rigtigt, og jeg har ingen som helst Grund til at nære Tvivl derom, ere vi meget langt borte fra den Ensartethed, man nødvendigvis maa kræve i disse Forhold, og jeg tror, man vil være enig med mig om, at saa trænges der i høj Grad til en Ændring her. Thi det betyder jo ikke blot, at Staten mister en Del af sin Skatteindtægt baade ved Ejendomsskylden og Formueskatten, hvor ogsaa Vurderingen til Ejendomsskyld er den normerende ved Ansættelsen, og til Dels ogsaa af sin Indkomstskat. Men det betyder tillige meget mere, særlig naar vi staa overfor en almindelig Omvurdering. Skatteyderne i en Kommune ville føle sig forurettede, naar deres Ejendomme ere ansatte rigtigt, medens Ejendommene i en anden Kommune ikke ere

ansatte til fuld Værdi. De kende maaske saadanne Eksempler i Snesevis, maaske mange flere, umiddelbart op ad sig. Og hvilken Indfyldelse det vil faa paa den almindelige Omvurdering, der skal foregaa næste Aar, behøver jeg ikke at sige.

Men dernæst melder ganske naturligt dette Spørgsmaal sig: Naar sligt er muligt indenfor den enkelte Skyldraadskreds, hvor meget mere er der saa ikke Grund til at frygte en stor Uensartethed i de forskellige Skyldraadskredse hele Landet over. Jeg tillader mig derfor at henstille hele dette Forhold til den høje Regerings villige Overvejelse.

Før jeg forlader dette Spørgsmaal om Ejendomsskylden, maa jeg maaske rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om han agter at gøre Skridt til at foreslaa Forandringer i Ejendomsskylden i Retning af at fritage Bygningerne? Naar det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) forleden Dag udtalte, at selv om Skattelovene vare komne de besiddende Klasser til gode, havde de ingen Brod ned efter, tillader jeg mig at paastaa, at de ved den kommunale Ejendomsskyld have en meget skarp Brod ned efter. Thi baade Haandværkere og Husmænd komme ved denne Skat til at betale adskillige Gange mere i Grundskat til Kommunen end tidligere, ja, endog saa meget, at naar Ejendomsskylden helt har afløst Hartkornet som Grundlag for Paaligning af kommunale Grundskatter, vil der findes Tusinder og atter Tusinder af Haandværkere og Husmænd, der betale indtil hundrede Gange mere i Grundskat til Kommunerne end under den gamle Skatteordning, og saa kan man dog ikke med Rette sige, at disse Love ikke have nogen Brod ned efter. Men da det væsentligst er foranlediget ved, at Bygningerne baade for Stationsbyernes Haandværkeres Vedkommende og for de mindre Jordbrugeres Vedkommende repræsentere en meget større Værdi i Forhold til den samlede Ejendoms Værdi end paa de større Brug, saa er det, jeg spørger: Naar man har Erfaring for — og det vil den højtærede Minister kunne faa bekræftet ved Forespørgsel hos Kommunalbestyrelserne Landet over —, at de næringsdrevende ved Stationsbyerne, Haandværkere og lignende Folk, og Husmændene blive forurettede ved den kommunale Ejendomsskyld, og at dette vil træde stærkere frem, er der saa ikke Grund til at foretage en Forandring i Ejendomsskylden, hvorved Bygningerne fritages. Ja, men, vil man sige, naar det er Tilfældet, hvorfor er det